

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti?

Jesi li se ikada osjećao kao suva trava? Valjda jesmo svi. Potpuno namjerno i potpuno svjesno .Isčupali smo svoje korjene jer je svijet bio previše grub prema bojama cvijeća koja je iz njih nicalo. Jer svijet nas je naučio da je drugačije pogrešno. I tako smo postali isti. Gomila suve trave koju i blagi povjetarac milovanjem odnosi a ne zna da je i ona nekada imala korijen, da je i ona nekada bila cvijet.

I ja sam jednom bila suva trava. Ali onda sam, jednog ljeta, osjetila miris najljepše baste. I taj prizor me nije samo fascinirao, već me i tiho, zauvijek promijenio.

Ovaj raspust provela sam kod sestre u gradu kojim nikada ranije nisam koračala. Osjećala sam poznati strah u stomaku dok sam se približavala ulicama koje ne znaju moje ime. Sve o čemu sam mogla da razmišljam bilo je kako najbolje da se uklopim. U koju boju da se obojim? U čiji kalup da uskočim? Nisam znala. Znala sam jedino da sam tuđa.

Kada sam stigla, neočekivano bučna ulica ostavila me je zbunjenom. Nikada nisam vidjela toliko druželjubivih ljudi. A ni toliko drugačijih osoba. Prijalo mi je da vidim toliko lica koja nisu ličila jedno na drugo. Da čujem i vidim strane osmijehe kako se miješaju sa našim. Tada nisam znala da sam zakoraračila u veliku mirisnu baštu gdje nijedan cvijet nije mirisao isto. Pogledom sam tražila neku poznatu tačku kada mi je, niotkuda, prišla razdragana djevojčica i pružila mi livadski cvijet. Nosila je maramu preko glave i na leđima ranac gotovo veći od nje same. Zatim je rekla nešto na jeziku koji nisam razumjela i sa osmijehom otrčala dalje. Ovaj trenutak me nije ostavio ravnodušnom. Od ovog trenutka polako sam počela da cvjetam.

Ovog ljeta sam upoznala ljude različitih svjetova, različitih naravi, različitih snova, različitih priča. Među svim tim razlikama pronašla sam i jedno prijateljstvo koje nije promijenilo samo moje dane, nego i mene samu. Svakog dana bila sam uz djevojčicu koja nije govorila, ali u njenoj tišini bilo je više riječi nego u mnogim glasnim razgovorima. Razumjele smo se pogledima, osmijesima koji traju duže od rečenica i suptilnim pokretima ruku. U njenoj tišini nije bilo praznine, bilo je razumijevanja i mira. Imala je glas koji se ne čuje ušima nego srcem. Negdje između njene tišine i mojih misli pronašla sam i sebe.

Nikada neću zaboraviti te slike. Jutarnji miris ukusnih kuhinja i dalekih svjetova koji nam je donosila najbliža komšinica iz Indije. Tihog i ćutkijvog starca koji nije pričao, ali mi je stidljivo mahao svakog dana. Svakodnevno slušanje različitih jezika i različitih priča koje se prepliću

vazduhom stvarajući posebnu harmoniju grada. Proslavljanje raznih praznika i raznih običaja u istom dvorištu. I ako su svi imali svoj ritam, pjevali su zajedno. Neki su donjeli glas, neki tišinu, neki pjesmu, neki komad hljeba. Po prvi put u životu niko me nije pitao ko sam ni odakle dolazim. Samo su me pitali želim li da ostanem i da plešem sa njima.

Poslije svega, shvatila sam jedno - nikada nisam bila kriva ja. Bio je kriv svijet koji me je naučio da sumnjam u razlike, da prekrijem svoju autentičnost i zaronim u more većine. Iako većina nikada nije postojala. Zidove između nas nije izgradila različitost. Izgradila ih je mržnja. I sve dok je budemo puštali da svijetom slobodno šeta, šetaćemo i puzati i mi, roniti kroz mračne dubine. Iako možemo da letimo.

Ako ikada osjetiš da te guši tišina i da nemoć čupa tvoja krila, vrisni! Ne za sebe, nego za sve nas koji smo naučeni sa se plašimo različitosti a svi krvarimo istom bojom. I kada se tupi pogledi i nezadovoljna mrmljanja sudare sa tvojom istinom, vrisni ponovo! Glasom razbij sve zidove među nama.

Sada znaš da imaš glas.

Ksenija Janković, IX-2

JU OŠ "Vlado Milić", Podgorica

E-mail: skola@os-vmilic.edu.me

(Mentorka: Tatjana Popović)